

II DUUMAN SOSIALIDEMOKRAATTISESTA RYHMÄSTÄ ¹⁰²

KOKO ASIAN ESITYS

On kulunut jo neljä vuotta siitä, kun toisen Duuman sosialidemokraattinen ryhmä kokonaisuudessaan joutui hallituksemme katalan vehkeilyn uhrina oikeuteen ja lähetettiin pakkotöihin kuin pahimmat rikolliset. Venäjän proletariaatti ymmärsi hyvin, että sen edustajia vastaan tehty syyte perustui väärennykseen; mutta silloin elettiin hillitömän taantumuksen aikaa ja lisäksi tuomio julistettiin suljettujen ovien takana, joten riittäviä todisteita tsarismiin suorittamasta rikoksesta ei ollut. Vasta aivan äskettäin ovat ohranan asiameiehen Brodskin tunnustamat vakuuttavat tosiasiat tuoneet täysin päivänvaloon viranomaistemme inhottavat vehkeilyt.

Tuo kaikki tapahtui seuraavasti:

Peräti ty pistetystä äänioikeudesta huolimatta Venäjän proletariaatti sai toiseen Duumaan 55 sosialidemokraattia.

Tämä sosialidemokraattinen ryhmä ei ollut ainoastaan lukumääräisesti iso, vaan se oli varsin huomattava myös aatteellisessa suhteessa. Vallankumous oli sen synnyttänyt ja lyönyt siihen leimansa, ja sen esiintymisissä, joissa yhä vielä oli koko maata käsittäneen suurtaistelun kaikua, joutui syvällisen ja hyvin perustellun arvostelun kohteeksi, paitsi Duuman käsiteltäväksi asetettuja lakiehdotuksia, myös koko tsaristinen ja kapitalistinen hallitusjärjestelmä kokonaisuudessaan.

Nykyajan sosialismin voittamattomalla aseella aseistetuna tuo sosialidemokraattinen ryhmä oli kaikista vasemmistoryhmistä vallankumouksellisin, johdonmukaisin ja luokkatietoisin. Se veti ne mukaansa ja painoi Duumaan vallankumouksellisuuden leimansa. Esivaltamme piti

ryhmää vallankumouksen viimeisenä pesäkkeenä, sen viimeisenä symbolina, elävänä todisteena sosialidemokratian valtavasta vaikutuksesta proletariaatin joukkoihin, ja sen johdosta tuo ryhmä oli ainaisena uhkana taantumukselle, viimeisenä esteenä sen voittokululle. Sen tähden hallituksen mielestä ei ollut välttämätöntä ainoastaan se, että vapaudutaan liian vallankumouksellisesta Duumasta, vaan myös se, että proletariaatin ja demokraattismielisen talonpoikaiston äänioikeutta rajoitetaan minimiin ja estetään sellaisen Duuman valitsemisen mahdollisuus tulevaisuudessa. Paras keino tämän valtiokaappauksen toteuttamiseksi oli sosialistisesta ryhmästä vapautuminen sitten, kun se oli saatettu huonoon valoon koko kansan silmissä: pää pois, jotta koko ruumis tulisi sillä tavoin kuoletetuksi.

Siihen vaadittiin kuitenkin tekosyytä: esim. mahdollisuutta syyttää ryhmää jostain raskaasta valtiorikoksesta. Poliisin ja ohranan kekseliäisyys auttoi nopeasti sellaisen tekosyyntä löytämisessä. Sosialistinen parlamenttiryhmä päätti saattaa huonoon huutoon syyttämällä sitä läheisestä yhteydestä sosialidemokraattiseen taistelujärjestöön ja sosialidemokraattiseen sotilasjärjestöön. Tässä tarkoituksessa ohranan päällikkö kenraali Gerasimov (kaikki nämä tiedot on otettu „Tulevaisuus” („L’Avenir”)¹⁰³ lehden 1. numerosta; lehti ilmestyy Burtsevin toimittamana Pariisissa, 50, boulevard Saint-Jacques) kehotti asiamiestään Brodskia liittymään mainittuihin järjestöihin. Brodskin onnistui tunkeutua niihin ensin rivijäseneksi ja sittemmin hänestä tuli sihteeri. Sotilasjärjestön eräiden jäsenten mieleen tuli sotilasedustajiston lähettäminen sosialistisen parlamenttiryhmän luo. Ohrana päätti käyttää sitä hyväksi tarkoituksensa saavuttamiseksi, ja Brodski, joka oli onnistunut saamaan sotilasjärjestön luottamuksen, otti tuon suunnitelman toteuttaakseen. Valittiin muutamia sotilaita, laadittiin evästys, johon merkittiin sotilaiden vaatimukset, ja antamatta ennakolta tietoa edes sosialistiselle ryhmälle määrättiin päivä, jolloin edustajiston piti käydä ryhmän luona sen virkahuoneessa. Koska sotilaiden ei saanut mennä sinne sotilaspuvussa, niin heidät pantiin muuttamaan asua, mikä päälle päätteeksi tapahtui erään ohranan asiamiehen asunnossa, jossa he pukeutuivat ohranan ostamiin ja heitä varten varaamiin vaatteisiin. Gerasimovin katalan suunnitelman mukaan Brodskin piti tulla sosialistisen ryh-

män huoneeseen samanaikaisesti sotilaiden kanssa ja tuoda sinne vallankumoussisältöisiä asiapapereita, jotta edustajamme tulisivat siten vieläkin enemmän saatetuksi huonoon valoon. Niin ikään sovittiin, että Brodski vangitaan muiden mukana, mutta sittemmin hänen piti päästä vapaaksi ohranan avustamana, joka antaisi hänelle tilaisuuden luuloteltuun karkaamiseen. Brodski tuli kuitenkin liian myöhään, ja kun hän yritti tunkeutua huonoon valoon saattavien asiapapereiden kanssa ryhmän huoneistoon, siellä oli kotitarkastus jo alkanut eikä häntä päästetty sisälle.

Sellainen oli ohranan mitä huolellisimmin valmistelema lavastus, joka antoi taantumukselle tilaisuuden sekä proletariaatin edustajien tuomitsemiseen ja lähettämiseen pakotyöhön että toisen Duuman hajottamiseen ja valtiokaappauksensa suorittamiseen vuoden 1907 kesäkuun 3 (16) pnä. Tosiaankin, hallitus ilmoitti saman päivän manifestissaan (tämä manifesti, kuten kaikki muutkin tsaarin manifestit, hämmästyttää hävyttömällä ulkokultaisuudellaan), että sen on pakko hajottaa Duuma, koska Duuma, sen sijaan, että se olisi auttanut ja tukenut hallitusta tämän pyrkiessä saamaan jälleen rauhan maahan, on päinvastoin toiminut hallituksen kaikkia esityksiä ja aikomuksia vastaan eikä muun muassa ole halunnut vahvistaa allekirjoituksellaan maan vallankumouksellisia aineksia vastaan suunnattuja vainotoimenpiteitä. Ja enemmänkin (esitän tekstin sananmukaisesti): „on suoritettu teko, jonka veroista ei ole historian aikakirjoissa. Oikeusviranomaiset ovat paljastaneet valtiota ja tsaarivaltaa vastaan tähdätyn salaliiton, johon kuuluu kokonaisuudessaan eräs osa Valtakunnanduudesta. Mutta kun hallituksemme vaati tästä rikoksesta syytetyn 55 duumaedustajan väliaikaista eliminoimista oikeudenkäynnin loppuun asti ja pahimpien syyllisten vangitsemista heidän keskuudestaan, niin Valtakunnanduuma ei täyttänyt heti viranomaisten laillista vaatimusta, joka ei sietänyt mitään lykkäystä”.

Todisteet tsaarin rikoksesta eivät ole olleet yksinomaan hallituksen ja tsaarin lähimpien ystävien tiedossa. Rakkailla perustuslaillisilla demokraateillamme, jotka ovat koko ajan väsymättä lörpötelleet laillisuudesta, oikeudenmukaisuudesta, totuudesta j.n.e. j.n.e. ja ottaneet puolueensa koristukseksi ylevän nimen „kansanvapauden

puolue”, on niin ikään ollut neljä vuotta tiedossaan kaikki tätä likaista juttua koskevat ja salassa pidetyt inhottavat yksityiskohdat. He ovat neljä pitkää vuotta katselleet välinpitämättöminä todistajina sitä, miten edustajamme tuomittiin vastoin kaikkea oikeutta, miten nämä edustajat ovat kärsineet pakkotyölaitoksissa, miten eräät heistä ovat kuolleet ja tulleet mielenvikaisiksi, ja... olleet varovaisina vaiti. Ja kuitenkin heillä on ollut täydet mahdollisuudet esiintymiseen, sillä heillä on ollut edustajia Duumassa ja heidän käytettävissään on ollut monia joka päivä ilmestyviä sanomalehtiä. Taantumuksen ja vallankumouksen puristuksissa he ovat eniten pelänneet vallankumousta. Siksi he ovat liehakoineet hallitusta ja suojelleet sitä neljä pitkää vuotta vaitiolollaan muuttuen siten sen rikoskump-paneiksi. Vasta aivan viime aikoina (Duuman istunnossa vuoden 1911 lokakuun 17 p:nä) ohranaa koskevaa välikysymystä käsiteltäessä eräs heistä, edustaja Teslenko, tohti vihdoin lörpötellä ilmi niin visusti säilytetyn salaisuuden. Tässä osa hänen puheestaan (lainaamme tekstin sananmukaisesti virallisesta pikakirjoituspöytäkirjasta): „Kun heräsi kysymys syytteen nostamisesta toisen Valtakunnanduuman 53 jäsentä¹⁰⁴ vastaan, muodostettiin Duumassa komissio. Tälle komissiolle toimitettiin kaikki asiakirjat, joiden piti todistaa, että Valtakunnanduuman 53 jäsentä olivat muodostaneet salaliiton pystyttääkseen Venäjälle aseellisen kapinan tietä tasavallan. Toisen Valtakunnanduuman komissio — olin siinä selostajana — päätyi siihen vakaumukseen, yksimieliseen vakaumukseen, ettei kysymyksessä ollut sosialidemokraattien muodostama valtionvastainen salaliitto, vaan salaliitto, jonka Pietarin ohrana oli tehnyt toista Valtakunnanduuma vastaan. Asiakirjoihin perustuvan komission-lausunnon valmistuttua, päivää ennen sitä, kun kaikkien näiden asiatietojen piti tulla sanotuksi tältä puhujalavalta, Valtakunnanduuma laskettiin hajalle eikä tältä puhujalavalta voitu kertoa siitä, mitä oli paljastunut. Oikeuskäsittelyn alettua syytetyt, nämä 53 Valtakunnanduuman jäsentä, vaativat, että juttu käsiteltäisiin julkisesti ja laaja yleisö saisi tietää, etteivät rikollisia ole he, vaan rikollinen on Pietarin ohrana, mutta ovet suljettiin eikä yleisö koskaan saanut sitä tietää”.

Sellaisia ovat tosiasiat. Edustajamme ovat neljä vuotta kituneet kahleisiin kytkettyinä Venäjän inhottavissa vanki-

loissa, joissa kohtelu, kuten tietysti tiedätte, on armotonta ja julmaa. Siellä ovat monet jo kuolleet. Eräs edustaja on menettänyt järkensä, monien muiden terveys on sietämättömien olojen vuoksi jo murtunut, ja he voivat menettää henkensä joko tänään tai huomenna. Venäjän proletariaatti ei voi enää katsella rauhallisesti, miten sen edustajat, joiden ainoana rikoksena oli se, että he pystyivät horjuttamattomasti taistelemaan proletariaatin etujen puolesta, tuhoutuvat tsaarin vankiloissa. Proletariaatti ei voi katsella sitä rauhallisesti sitäkin suuremmalla syyllä, kun Brodskin tunnustuksen ansiosta tunnetuiksi tulleet tosiasiat antavat oikeudelliselta kannalta katsoen täydet perusteet vaatia jutun uutta käsittelyä. Ja Venäjällä on jo alkanut kampanja edustajiemme vapauttamisen puolesta.

Pietarissa ilmestyvä työväenlehti „Zvezda” on omistanut tälle kysymykselle huomattavan osan vuoden 1911 lokakuun 29 päivän numerostaan. Se kääntyy vetoomuksella lehdistön, liberaaliedustajien ja vasemmiston edustajien, yhdistyksien ja liittojen puoleen ja ennen kaikkea proletariaatin puoleen. „Ei ole eikä voikaan olla”, huudahtaa lehti, „rauhaa ja henkistä tasapainoa siellä, missä jokainen joutuu joka tunti ja minuutti kuulemaan tuon muurien taajeltettyjen ihmisten kahleiden kalinan, ihmisten, joilta on riistetty vapaus ja kaikki kansalais- ja poliittiset oikeudet vain siitä syystä, että he ovat uskaltaneet koko kansan nähden täyttää velvollisuutensa ihmisinä ja kansalaisina. Yhteiskunnan omatunto ei voi eikä saa olla levollinen hirvittävän totuuden ilmitulon jälkeen. Olkoot vaikeudet millaisia tahansa,— ne on voitettava ja vaadittava toisen Valtakunnanduuman sosialidemokraattisten edustajain oikeusjutun uutta käsittelyä!.. Mutta ennen kaikkea proletariaatin on sanottava painava sanansa: sen edustajathan ne joutuivat petoksellisesti tuomituiksi, ja kituvat nyt parhaillaan pakkotyövänkiloissa”.

Aloittaessaan tämän taistelun Venäjän proletariaatti kääntyy kaikkien maiden sosialistien puoleen pyytäen heiltä tukea itselleen sekä sitä, että he lausuisivat yhdessä Venäjän proletariaatin kanssa koko maailman kuullen ilmi suuttumuksensa niiden julmuuksien ja kataluuksien vuoksi, joissa nykyisin vallassaoleva absolutismimme, suojanaan surkean ulkokultaisuuden naamari, vie voiton jopa

aasialaisten hallitusten barbaarisuudesta ja sivistymättömyydestä.

Ranskassa on toveri Charles Dumas jo aloittanut kampanjan ja kehottanut „L'Avenir” lehdessä julkaistussa artikkelissa tukemaan tarmokkaasti Venäjän proletariaattia tänä vaikeana hetkenä. Seuratkoot kaikkien maiden sosialistit tätä esimerkkiä; ilmaiskoot he parlamenteissa, lehdistössään, kansankokouksissaan, kaikkialla suuttumuksensa ja vaatikoot toisen Duuman sosialidemokraattisen ryhmän jutun uutta käsittelyä.

*Julkaistu saksaksi, ranskaksi
ja englanniksi joulukuussa 1911
„Bulletin Périodique du Bureau
Socialiste International'essa” № 8*

*Venäjäksi julkaistu ensi kerran
o. 1940 „Proletarskaja Revoljutsija”
aikakauslehdessä № 4
Allekirjoitus: N. L e n i n*

*Julkaistaan „Bulletinin”
tekstin mukaan
Venäjännös saksasta*